

Dragi ascultători, reluând călătoria noastră prin paginile cărții profetului Habacuc, vom observa în continuare care este cea de-a cincea nenorocire a cărei iminență este prezentată de profet.

Mai trebuie spus că prin această a cincea nenorocire, Dumnezeu condamnă cel mai mare păcat. Să vedem așadar despre ce este vorba.

v. 18,19 La ce ar putea folosi un chip cioplit, pe care-l cioplește lucrătorul? La ce ar putea folosi un chip turnat, care învață pe oameni minciuni, pentru ca lucrătorul care l-a făcut să-și pună încrederea în el, pe când el făurește numai niște idoli muți? Vai de cel ce zice lemnului: „Scoală-te” și unei pietre mute: „Trezește-te”! Poate ea să dea învățătură? Iată că este împodobită cu aur și argint, dar în ea nu este un duh care s-o însuflețească.

Iată că nu beția este păcatul cel mai mare, ci idolatria, religia falsă, apelarea la idoli în loc de Dumnezeu. Acesta este cel mai grav păcat.

În cartea “Judecătorii” este enunțat un principiu important de guvernare pe care îl regăsim și în profeția lui Isaia. Toți ceilalți profeți aplică acest principiu care a fost enunțat deja. Principiul este următorul: Sunt trei pași în căderea unei națiuni: primul pas este apostazia religioasă. Cel de-al doilea pas este decăderea morală; și cel de-al treilea este anarhia politică. Aceștia sunt cei trei pași prin care a trecut orice națiune care a ieșit de pe scena istoriei. Așa s-a întâmplat în toate cazurile. Problema principală nu a fost niciodată anarhia politică sau decăderea morală. Oricât ar fi de rele aceste situații, problema principală este apostazia religioasă sau spirituală, întoarcerea de la Dumnezeu cel viu și adevărat.

Acest principiu divin a fost valabil și în cazul Babilonului. Decăderea unei națiuni începe cu idolatria: cu depărtarea de Dumnezeu cel viu și adevărat. Ne-ar plăcea să credem că idolatria nu mai este la modă și că oamenii din țara noastră nu se închină în fața vreunui idol. Bineînțeles că acest lucru nu este adevărat. Mulți idolatrizează banii, alții, sexul sau plăcerea de orice fel. Orice lucru care îți consumă toată energia, tot timpul, toate resursele, orice lucru care te acaparează totul este idolul tău. Și Dumnezeu condamnă acest lucru. El spune că este un Dumnezeu gelos. Dumnezeu avertizează: “Eu te-am creat, Eu te-am răscumpărat, ești al Meu. Vreau să am toată ființa ta!” Când Îi întoarce spatele lui Dumnezeu omul face cea mai mare greșală a vieții sale.

v.20 Domnul însă este în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!

Eu cred că acest verset se referă la viitor, atunci când Domnul Isus Hristos va veni

pe pământ. Când El este în Templul Său pe pământ, tot pământul va tăcea înaintea Lui. Tot zgomotul, toată agitația, toate protestele și toată confuzia vor dispărea. Dar este adevărat că acest verset se aplică și vremii noastre. Motivul pentru care avem atâtea probleme aici, pe pământ, este acela că, deși Dumnezeu este sus în cer și deși El este în Templul Său, omul nu se pleacă înaintea Domnului și nu-L recunoaște ca Domn. Nu ar fi minunat să avem o săptămână de tăcere în care să nu mai vorbim atât și să tăcem înaintea Dumnezeului Atotputernic?

“Domnul este în Templul Lui cel Sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!” Psalmul 2 începe cu o întrebare – “De ce?”. La fel ca Habacuc, psalmistul întreabă: “De ce se întărește neamurile și de ce cugetă popoarele lucruri deșarte?” De ce atâtea proteste și atâta gălăgie? Pentru că aceste popoare de care vorbește psalmistul sunt departe de Dumnezeu. Națiunile lumii au uitat că Dumnezeu este în cer. Poetul Robert Browning greșea când spunea că Dumnezeu este în cerul Său și totul este în ordine pe pământ. Nimic nu este în ordine pe pământ pentru că omul nu este într-o relație corectă cu Dumnezeu. Problema noastră, în prezent, este cea a relației omului cu Dumnezeu. Este o singură cale de urmat: “Cel drept va trăi prin credința lui”. Biblia nu ne oferă o altă variantă.

Dar să mergem mai departe și ne vom concentra atenția asupra ultimului capitol al cărții, capitolul 3. O să asistăm la o schimbare de atitudine. Dacă la începutul cărții am simțit din plin nota de tristețe, la sfârșit vom constata cum această tristețe s-a transformat în bucurie. Semnul de întrebare de la început se preschimbă într-un semn de exclamare la sfârșit. Cartea se încheie cu lauda adusă lui Dumnezeu și cu exprimarea unei încrederi neclintite în Dumnezeu.

Capitolul 3 poate fi împărțit în trei secțiuni. În primele două versete avem rugăciunea profetului. În fragmentul cuprins între versetele 3 și 17 avem programul lui Dumnezeu și în versetele 18-19, poziția profetului.

Să începem cu rugăciunea profetului. Cred că avem în Habacuc un model de comportament în ceea ce privește credința. Am văzut la începutul primului capitol că el este un om al credinței. El își îndreaptă gândurile și întrebările către Dumnezeu și apoi așteaptă răspunsul Domnului. Iată că acum, după ce a primit răspunsurile, el se îndreaptă din nou către Dumnezeu pentru a se ruga. De fapt, așa cum o să vedem este vorba chiar de mai mult. Viața lui este schimbată în sensul dorit de Dumnezeu. El își pune viața în acord cu ceea ce Dumnezeu i-a comunicat până acum.

Așadar, rugăciunea profetului:

v.1 Rugăciunea proorocului Habacuc. (De cântat în felul cântecelor de jale).

Literal: O rugăciune a lui Habacuc, profetul, pe Shigaion. Înțelesul acestui cuvânt nu este foarte clar. Unii cercetători susțin că este vorba de o indicație de ordin muzical care

arată în ce fel trebuie cântată o piesă muzicală. Găsim același cuvânt în cartea Psalmilor, mai exact în titlul Psalmului 7. Știm oricum că este legat de muzică și rugăciunea lui Habacuc este pur și simplu poezie ebraică. Capitolul 3 este un cântec de laudă înaltă.

Ce schimbare avusese loc în viața lui Habacuc! Experiența sa din turnul de veghe, așteptarea sa răbdătoare pentru un răspuns de la Dumnezeu l-au adus la o credință reală și i-au deschis ochii să vadă un lucru de care nu era conștient. Acest capitol este cântarea lui. Eu aș spune că este chiar una veselă. Instrucțiunile din finalul capitolului arată că trebuie cântată cu instrumente cu coarde. Așa se încheie cartea: “Către mai marele cântăreților. Pe instrumentele cu coarde.” Este de presupus că Habacuc a inclus această indicație pentru a arăta cum trebuie să fie cântat cântecul său. Oare nu sunt cântate și astăzi cele mai multe cântece populare (folk) tot cu instrumente cu coarde? Poate că nouă nu ne place muzica pe care o scot aceste instrumente, dar așa se cântă muzica asta. S-ar părea că de o muzică pe instrumente cu coarde trebuia să însoțească această cântare a lui Habacuc.

Din păcate, noi suntem nevoiți să auzim tot felul de cântece care ne zgârie urechile și ne ofensează bunul simț. Se vorbește despre libertatea de expresie, de libertatea cuvântului, dar cum rămâne cu libertatea de-a auzi? De multe ori aș vrea să-mi fie protejat auzul de cântecele cu versuri deochiate care se aud la fiecare colț de stradă, pe scara blocului, în stațiile de metrou.

Dragi ascultători, dacă tot am ajuns la acest subiect aș vrea să-mi spun părerea personală, repet, este una personală, cu privire la muzică. Spun aceste cuvinte și ca răspuns la anumite scrisori pe care le-am primit.

Atunci când este vorba de muzică, deschidem, de fapt, un capitol ce generează multe discuții. Nu-mi propun să fac acum o analiză a ceea ce înseamnă muzică, nici nu am competența necesară. Vreau să spun câteva cuvinte despre ea în calitate de consumator de muzică.

În sensul acesta, pentru mine muzica este în primul rând purtătoare de mesaj și apoi generatoare de emoții. Este foarte adevărat că muzica presupune note, ritm și adesea versuri. Muzica, așa cum o știm cu toții, vine în diferite genuri, ritmuri și cred că mai sunt și alte criterii după care poate fi împărțită. În calitate de consumator însă trebuie să precizez că mesajul pe care ea îl poartă și emoția pe care ea o generează depinde și de structura emoțională a fiecăruia, de personalitatea noastră. Mai trebuie luată în considerare și culoarea culturală a muzicii.

Sunt convins că ritmurile africane sau cele indiene nu vor rezona la fel în auzul românilor ci vor rezona pentru cei ce au crescut în această cultură. Sunt convins că și reciproca este valabilă.

Din acest punct de vedere opțiunea muzicală este adesea o problemă de gust. Sunt de acord însă că gusturile se mai pot și educa.

Venind însă pe tărâmul muzicii religioase cred că trebuie să semnaliez importanța acelorași elemente, respectiv mesaj și emoție.

Cred că problema muzicii este mult mai complexă decât ritmul pe care îl are ea sau instrumentele folosite. Cred că problema este de profunzime și chiar și în cei ce ascultă muzica. Care este motivul cu care ascultă un gen sau altul? Ce caută de fapt în muzica aceea? Ce emoții așteaptă să găsească?

Aceste întrebări nu încearcă să abată atenția de la responsabilitatea creatorilor și distribuitorilor de muzică. Cred că și ei trebuie să-și pună aceste întrebări și chiar să mai adauge una foarte importantă. Care este scopul ei? Ce emoții își propune să stârnească? Vreau să pun punct acestei paranteze nu înainte de a vă povesti despre o experiență de care am avut parte în timpul unei călătorii în India. Am ajuns acolo și am fost duși să vizităm un oraș din partea de sud a Indiei. Cum nici o călătorie făcută în India nu poate fi completă dacă nu vizitezi unul din miile de temple existente acolo, am fost și noi duși să vizităm un astfel de templu. Acolo am văzut o slujbă specifică templului și am încercat să observăm toate elementele acesteia. Erau oameni care veneau și aduceau jefte, se târau pe genunchi și făceau multe alte lucruri pe care eu nu le-am înțeles prea bine. Cert este că totul se desfășura pe un fundal muzical, o muzică specifică indiană cântată cu instrumente pe care am constatat că nu le cunoșteam prea bine.

Cum călătoria noastră nu era una turistică, am ajuns, în cele din urmă, la comunitatea cu care urma să lucrăm pentru o vreme. De acolo am fost în vizită la mai multe biserici creștine. Printre acestea am vizitat o biserică dintr-un sat unde erau în jur de o sută de credincioși. Muzica credincioșilor de aici nu diferea aproape de loc de muzica pe care eu am auzit-o la templu. Numai că emoțiile pe care ea le provoca erau total diferite. Oamenii aceia din templu păgân erau în cel mai fericit caz indiferenți față de acea muzică. Cei din biserică erau de-a dreptul bucuroși. Am cerut să mi se traducă ce cântau și am constatat că unele cântări erau de fapt psalmi, altele erau în genul imnurilor pe care și noi adesea le cântăm.

Ceea ce m-a impresionat însă cel mai mult a fost viața pe care o duceau și care era cu totul diferită. Ei se încredeau în Dumnezeu și în ciuda dificultăților cu care se confruntau erau plini de bucurie.

Dragii mei, biblia conține multe cântări de laudă. Nici una nu este însă pe note. Probabil că ne-ar fi fost de mare ajutor! Am fi avut mai puține lucruri de dezbătut. Cred că ceea ce ar trebui să urmărim când este vorba de muzică este pe cine laudă, cum o face și ce rezultate are?

Acum chiar voi încheia dar vreau să o fac punând în fața noastră cuvintele pline de înțelepciune ale apostolului Pavel adresate credincioșilor din Filipi.

Filipeni 3:10-17 „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea la învierea din morți. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-L apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ceea ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus. Gândul acesta, deci, să ne însuflețească pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă părere, Dumnezeu vă va da l umina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel”

Să revenim la Habacuc. Nu știm ce gen muzical a utilizat, dar, cu certitudine scopul lui era să-L laude pe Dumnezeu.

v.2 Când am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit. Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor! Dar, în mânia Ta, adu-ți aminte de îndurările Tale!

Cântarea sau cântecul lui Habacuc este unul frumos. Nu cred că acest cântec ar fi deranjat în mod neplăcut urechile cuiva. Este în același timp o rugăciune frumoasă. Habacuc îi spune lui Dumnezeu: “Am auzit, Doamne, ce ai spus!” Cu alte cuvinte, Dumnezeu îi răspunsese. “Fii atent, Habacuc! Vreau să stai în turnul tău de veghe și vreau să umbli prin credință. Vreau să ai încredere în Mine. Tu crezi că Eu nu fac nimic în legătură cu păcatele poporului Meu, dar Eu lucrez.

Pregătesc o națiune, pe caldeii sau babilonienii, care vor fi folosiți așa cum i-am folosit pe asirieni împotriva împărăției din nord a lui Israel. Asirienii au fost toiagul mâniei Mele. Dar când voi termina această etapă, îi voi judeca pe babilonienii și o voi face cu dreptate.” Judecata lui Dumnezeu asupra Babilonului a fost deja prezentată în capitolul 2, prin cele cinci nenorociri care aveau să se abată asupra babilonienilor din cauza păcatelor lor. Dumnezeu pregătea și distrugerea babilonienilor.

Interesant este faptul că Habacuc spune: “Când am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit.” De ce se temea Habacuc? La începutul cărții el gândea că Dumnezeu nu face nimic, acum îi era groază că va face prea mult!

Observați ce spune el în continuare: “Reînsuflește-Ți lucrarea de-a lungul anilor, Doamne! Fă-o cunoscută în trecerea anilor! În mânie adu-Ți aminte de îndurare!” Cu alte cuvinte: “Doamne, nu credeam că Tu ești la lucru. Credeam că nu faci nimic cu problema aceasta, dar acum văd că Tu lucrezi și ești pe cale să aplici judecata Ta. Și dacă Tu ești gata să aplici judecata, amintește-Ți să fii îndurător cu acei caldeii, dar și cu poporul Tău!”

Ceva mai devreme, Habacuc chemase foc din cer nu numai asupra poporului său care se depărtase de Dumnezeu, ci și asupra caldeilor. Acum el spune: “Doamne, adu-Ți aminte de îndurarea Ta!”

Da, Dumnezeu este îndurător și nu dorește ca vreunul din noi să piară. Și nouă ni se pare azi că Dumnezeu nu face nimic cu situația rea din jurul nostru, dar dacă am putea urca în turnul de veghe al lui Habacuc, dacă am putea învăța că cel drept va trăi prin credință, dacă am avea o credință vie în Dumnezeu și dacă am vedea cum lucrează El în spatele scenei istoriei și cum manevrează toate mecanismele care pun lumea în mișcare, cred că am fi la fel de surprinși ca Habacuc. Dar nu sunt sigur că am cere și noi îndurare. Mulți creștini au renunțat să mai spere că se va întâmpla ceva în privința situației disperate din țara noastră. Toți ne simțim așa din când în când, nu-i așa? Dar să știți că Dumnezeu lucrează și astăzi. Este nevoie de cineva care să strige către Domnul și să spună: “Doamne, în mânia Ta, în timpul judecății Tale, nu uita să Te înduri de noi! Avem nevoie de îndurarea Ta!” Țara noastră are nevoie de îndurarea lui Dumnezeu. Ne simțim neajutorați pur și simplu. Nu trebuie să uităm însă că Dumnezeu lucrează, chiar dacă noi nu vedem cum. Noi vorbim despre revărsarea binecuvântărilor lui Dumnezeu, dar în realitate avem nevoie de revărsarea îndurării Dumnezeului Atotputernic.

Ce schimbare avusese loc în gândirea lui Habacuc! La început el spusese: “Dumnezeule, de ce nu faci nimic? De ce-i lași să scape nepedepsiți pentru păcatele lor?”

Acum, după ce Dumnezeu l-a lăsat pe Habacuc să vadă că lucrează ceva în acest sens, Habacuc cere îndurarea lui Dumnezeu. Dacă am ști cât de mult înaintează Dumnezeu în judecata Sa, țara aceasta ar veni pe genunchi înaintea Dumnezeului atotputernic.

Dragii mei, cred că depinde și de noi, cei care cunoaștem Biblia și știm ce spune Dumnezeu despre judecarea păcatelor, să facem cunoscute aceste lucruri celor din jur. Poate că în loc să risipim energiile în dispute cu privire la lucruri pe care oricum nu le cunoaștem prea bine, ar fi mult mai util să le vorbim celor din jur despre lucrul cu adevărat important: mântuirea sufletului. Cât de multe lucruri s-ar schimba în jurul nostru. Sunt convins de aceasta!

Ne oprim aici și vom continua în întâlnirea noastră următoare să vedem ce spune Habacuc în continuarea acestei minunate rugăciuni. Fiți binecuvântați!